

Прѣпирня между дрьвие.

Еднажъ дрьвие-то ся прѣприяли помежду си: кое отъ тѣхъ е най-добро? Дѣбъ-тѣ рекль: „Азъ съмь царь на всичкы-ты дрьвие! корень-тѣ ми е дълбоко въ земь-тѣ; стѣбло имамъ три обхвата, връхъ-тѣ ми нагорѣ гляда; листа-та ми сѣ изрѣзаны, а чеше-ти като да сѣ отъ желѣзо излѣяни. Азъ ся не кланямъ на бурь-тѣ, нито ся прѣвивамъ прѣдѣ фортунѣ-тѣ.“

Чюла ябълка-та, че ся хвали дѣбъ-тѣ, и за мѣл-вила: „не ся хвали много, дѣбище, че си голѣмъ и дебелъ; на тебе расте само една жиръ (жълдь), за свиние-ты; а моя-та червена ябълка и на царекѣ-тѣ трапезѣ излиза.“

Това като чюла борика-та, шилястѣй си връхъ залюля: „не бързайте, рекла, да ся хвалите; нека дойде зима, та щѣ ви видѣ, кога останите и двѣ-тѣ голы, а на мене щѣть си останѣть мои-ти зелены бодилкы; безъ мене по студены-ты мѣста люде-ти не бы могли да живѣють; азъ имъ палѣ и пеци-ты, и имъ градѣ кѣщи-ты.

Сравнише, дѣца, дѣба съ ябълкѣ-шѣ, брѣсша съ борикѣ-шѣ, борикѣ-шѣ съ елѣ-шѣ.

Зайче и ежъ.

Сивичко гладичко зайче рекло на ежа: „каква ши е грозка дрѣха-ша, само бодилкы.“ — Наисшинѣ, грозна е, ошговорило ежъ: нѣ шыя бодилкы мя